

„Alul a koldus, fölül a királynő...”

■ BESZÉLGETÉS A BÁRKÁRÓL ALFÖLDI RÓBERTTEL ■

– Mire ez a beszélgetés megjelenik, már nem jövő időben igazgatója a Bárka Színháznak. A társulat kérte meg: Csányi János hirtelen távozása után legyen ön a direktor. Meglepte?

– Igen. És persze nagyon jólesett. De tényleg meglepett – hiszen nem gondolkodtam arról, hogy igazgató lennék valahol, másként szerveztem az életem.

– Régebben gondolkodott róla: kétszer is pályázott az Új Színházra, nem kapta meg. Most viszont pályázat nélkül lett igazgató. Pályázott volna, ha ez a feltétel?

– Nem. Nemcsak azért, mert a két próbálkozás elég volt, hanem mert ezúttal a társulat kért föl, tehát az önkormányzatnak azt kellett mérlegelnie, elfogadja-e a társulat szándékát. Ha igen, akkor fölösleges a pályázat. Ha nem, akkor minek pályáztam volna?

– Milyen állapotokat talált a Bárkában?

– Éppen a kinevezésem körül volt a Hamlet bemutatója, amihez persze semmi közöm nincsen, de mondhatom: a legjobbkor jött. Nemcsak azért, mert sikeres és jó előadás, tehát tódul a közönség, hanem azért is, mert fölírta a társulatot. Ami pedig az eddigi tapasztalataimat, a „találást” illeti, épp ma mondtam az egyik színésznek, hogy olyan ez a színház, mint egy befőtt. Kicsit kérges a teteje, nem látni rögtön, hogy belül azért jó, pedig az. Sok zűrzavar volt, ezért nem jön ki mindig a társulattól, ami benne van.

– Csányinak bizonyos értelemben sikerült elbarikádoznia magát és a Bárkát, még a budapesti színházak között is.

– Ezt nem tudom. Azt látom, hogy a színházban műhelymunka címén sokszor befelé forduló, lapos, „nem élő” tevékenység folyt. Az igazi műhelymunka nem ilyen, hanem célra irányul: az előadás létrehozására. Az sem tett jót a színházban dolgozók közérzetének, hogy a bemutatott előadások közt az utóbbi években kevés igazi színházi siker volt.

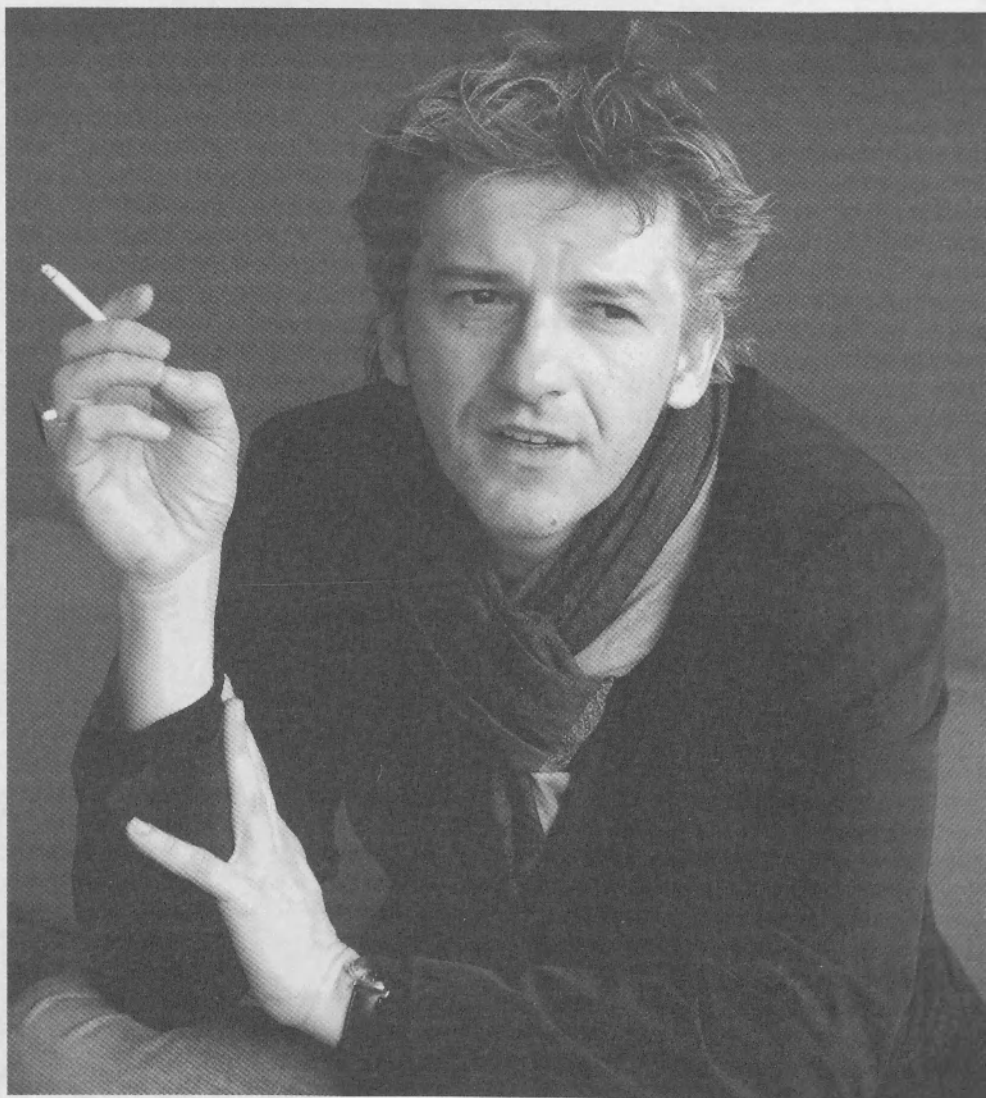
– Ezen a közönségsikert érti?

– Igen. Egy színház legjobb reklámja szerintem még mindig a szájhagyomány. Azt tudom, hogy Balázs Zoltán rendezésére jár egyfajta közönség, de egyébként a Bárkáról egy ideje az előadások kapcsán nem nagyon beszéltek. Az ilyesmi vissza-

hat a színházra. Valahogy összemosódtak az előadások... Mindezzel voltaképpen nem mondom újat, hiszen azok is így gondolják, akik ott dolgoznak; tudom, mert beszélgettünk erről. Ezért is mondom, hogy jókor jött a Hamlet; jókor jött a helyzetnek, a társulatnak: szeretik játszani, szeretik benne egymást.

itt, akik itt akarnak lenni, és nem máshol. Közülük néhányan ráadásul egy új országban kezdték újra az életüket. Ők is jöttek valahonnan – de éppen ide jöttek.

– Fokozatos váltások voltak; Csányi egyre nagyobb távolságból merített. Nagytakarításai során előbb több körben a pestieket bírta távozásra, majd vidékről hozott újakat, aztán egé-

– Egy-egy produkció azért régebben is „bejött”. Csak valahogy olyan esetlegesen történt minden. Több korszak volt, emberek jöttek és elmentek, és mintha mostanra azok maradtak volna, akiknek nem volt hová menniük.

– Ez óriási csúsztatás, mármint a jelenlegi helyzettel kapcsolatban! Régen valóban jöttek és mentek, de most azok vannak

szén Nyíregyházáig utazott színészekért, azóta ők is elmentek. Legutóbb pedig a határon túlról hozott vezető színészeket, akikkel aztán nem tudott mit kezdeni. Táguló körök.

– Nekem nem dolgom, hogy Csányit értékeljem, nem is igen ismertem őt. Nagy dolog, hogy fölépítette ezt a színházat. Fontos volt számára, hogy ez aztán gyara-

Játékhelyek – jelen és jövő című összeállításunk a Pro Cultura Urbis Közalapítvány támogatásával készült.

podjon, bővüljön, hogy legyen sok minden más, hogy ne zárkózzon be.

– *Ez mind színházi tevékenység? Vagy művelődési ház? Ami szintén nem baj, csak más.*

– Én nem gondolom, hogy ő művelődési házat akart csinálni, inkább egy nagy színházi komplexumot. Erről szolt ez a CO-MET-egyesülés is, amit legutóbb hozott tető alá.

– *Ez szerintem már végképp nem színházi érdek, hanem személyes presztízs, de erről tényleg ne beszéljünk. Arra gondolok, hogy itt már nem a színház állt a centrumban.*

– Az ilyen profilbővítést szerintem csak fordítva lehet csinálni. Ha a színház előadásai annyira jók, hogy a nézők még maradnának, miután megnézték – akkor lehet kitalálni még valamit. De az előadás a legfontosabb. És hozzátenném azért: Csányi mindezt nem tudta volna megcsinálni, ha a régi *Szentivánéji álom* után nem állt volna mögé hangosan és határozottan mindenki, a szakma is, a kritika is, maga is.

– Igaz.

– Egyetlen produkció után!

– *Igaz. Menjünk tovább. Csányi elmenetele előtti utolsó nagyszabású manővere egy harmincmilliósvan terv elkészítése volt a színház bővítésére...*

– ...amiben neki elméletileg teljesen igaza volt. Mert nincs próbaterem, nincs raktár, drága a szállítás, és sok egyéb probléma is van.

– *Akkor maga most újra nekiáll ennek a tervnek?*

– Nem. Mert van más megoldás, van olcsóbb raktár, közelebbi helyiség. Fölvettük a kapcsolatot az Orczy-kerttel; elég kézenfekvő ötlet, hiszen nagyon közel van, és számos kérdésben jó megoldásnak tűnik.

– *Látom, hozzáfogott a színházi működés racionalizálásához.*

– Igen.

– *Mit jelent ez?*

– Mindazt, amit eddig mondtam, és azt is, hogy próbálni fogunk a büfében is, ha kell, hiszen alkalmas rá. És racionalizáljuk a próbaidőszakot is: bizonyos idő alatt létre kell hozni az előadást, nem lehet a végtelenségig próbálni. Képtelenség az is, hogy olykor azért nincs előadás, mert nem lehet átírástízeni.

– *És nem lehet egyszerre játszani a nagy színházban és a lenti stúdióban.*

– Nem, de ez nem baj. Miért kellene egy ekkora színházban minden este két előadásnak lennie? Elég egy – de mindennap játszani kell.

– *Akkor most miért nem játszik a Bárka mindennap?*

– Mert nincs annyi előadás. A *Hamlet* például ebben a hónapban ötször megy – ez nagyon sok.

– *Szerintem meg nem sok. Mennyi előadás kell egy egészséges repertoárhoz? Nyolc?*

– Talán hat is elég. De lehet hét vagy nyolc. És az egyik mehet hatszor is, a másik pedig kétszer – attól függ, mennyire van igény.

– *Mennyi idő alatt tudja „előállítani” a szükséges méretű repertoárt? Mennyit tart meg a jelenlegi előadásokból? Mit cserél le?*

– Ezzel most nem tudok foglalkozni, hiszen nincs mire lecserélni. De elkezdünk dolgozni, és létre fognak jönni olyan előadások, amelyek majd felváltják a mostaniakat – vagy nem. Hülyeség lenne, ha most gyorsan meg akarnék csinálni három előadást azért, mert hármát le akarok venni a műsorról – így nem lehet dolgozni.

– *Mikor fogja tudni azt mondani, hogy „ez az a színház, amelyiknek én vagyok az igazgatója”?*

– Már most is: ennek a színháznak én vagyok az igazgatója. A mostani repertoárról mindenképpen lekerül néhány előadás, akkor is, ha nincs mit a helyére tenni – és ezt már maga a társulat eldöntötte, mielőtt edamentem volna. Ez a csapat ugyanis tisztában van a saját helyzetével; tudja, mi zajlik ott, és milyen az, ami zajlik. Nem véletlen, hogy én most ott vagyok: miattuk vagyok ott. Ezt ők akarták. Ha nem volnának tisztában a saját helyzetükkel, akkor nem vették volna a kezükbe a dolgok irányítását.

– *Akkor másképp kérdzem: mennyi időbe telik, míg a maga színházszeménye meglátászik ezen a színházon?*

– Körülbelül másfél évbe. De félre ne értse: ez nem azt jelenti, hogy minden nagyon jó és sikeres lesz – irányokról és szándékokról beszélgetünk.

– *Akkor beszéljünk erről. Saját rendezővel vagy vendégekkel fog dolgozni?*

– Vendégekkel. És rendezni fognak azok a színészek, akik rendezők is: Mezei Kinga, Balázs Zoltán.

– *Eddig színházi szabadúszó volt, hol itt rendezett vagy játszott, hol ott. Eddig magát hívták – most maga hív másokat. A szakmai kapcsolatai mire látszanak elegendőnek? Jönnek vajon, akiket hívní szeretne?*

– Eddig még nem kaptam nemleges választ – ezt tudom most mondani. Igenek voltak.

– *A következő évad terve már készen van?*

– Igen. A kinevezésemet követően azonnal elkezdtem ezen dolgozni. És ennek az interjúnak a megjelenésekor már ki is hirdetem az elkövetkező másfél szezon programját, 2007. júniusig.

– *Milyen színház lesz ez?*

– Hát erre nem tudok válaszolni. Hogy-hogy milyen?

– *Befogadó, kísérletező, zenés, populáris...?*

– Ez mind. Népszínház lesz – ezt írtam le annak idején az összes pályázatomban is. Olyan színházat képzelek, mint a Globe volt – na tessék, kimondtam: illet szeretnék. Zenés, populáris, mindenféle. Alul ott

áll a koldus, fölül a királynő, és mindenki annyit visz magával haza belőle, amennyit megért. De mindenki kap valamit.

– *Milyen darabok kellene ehhez?*

– Olyanok, amelyeket mindenki ismer. Brecht *Koldusoperája*, Molnár Ferenc *Lilíomja*, Shakespeare *Szentivánéji álomja*, Csehov *Platonovja*, Bereményi Géza *Az arany ára* című darabja, aminek az alcíme is nagyon fontos: *Teleki téri piaci játék*. Összeakcsintunk azzal, ahol vagyunk.

– *Eddigi rendezéseiből elég jól lehet tudni, milyen színház érdekli, és mennyire fontos a közönség. Ez utóbbira a Bárkának most nagy szüksége van.*

– Nézze, a Bárka nem puccos-flancos belvárosi színház, nem régi, patinás színház, nem hagyományos „csillog-villog” épület (én egyébként mindet nagyon szeretem), hanem viszonylag új hely, egy nehéz kerület kellős közepén, mozgékony játéktérrel – és a színházat semmi más nem legitimálhatja, csak az, ha sokan járnak oda. Ezt tudom. És ezt el kell érni.

– *Visszont nem kell vigyázni arra, hogy elvész a közönség.*

– Ezt én szerencsésebb helyzetnek tartom: nem kell megtartani, hanem vissza kell szerezni. De mondom még egy előnyt: valahányszor ilyen rapid módon távozik egy igazgató, rendszerint egy csomó leszervezett ügy marad utána, amelyekkel most nemigen tudnék mit kezdeni. Itt viszont nincs ilyen: a *Hamlet* megvolt, előkészített produkció nincsen, aláírt szerződések nincsenek, kész helyzet nincsen.

– *Ennek is megvan az előnye. Elmegy valaki a színházból?*

– Varga Gabriellán, Szikszai Rémuszon kívül senki. Gabi Debrecenbe szerződik, Rémusz pedig személyes okokból „levegőre” vágyik.

– *Szerződött valakit?*

– Nem. Vendégeket fogok hívní, ha szükség lesz rá. A társulathoz – ezen most a színészeket értem – nem nyúlok.

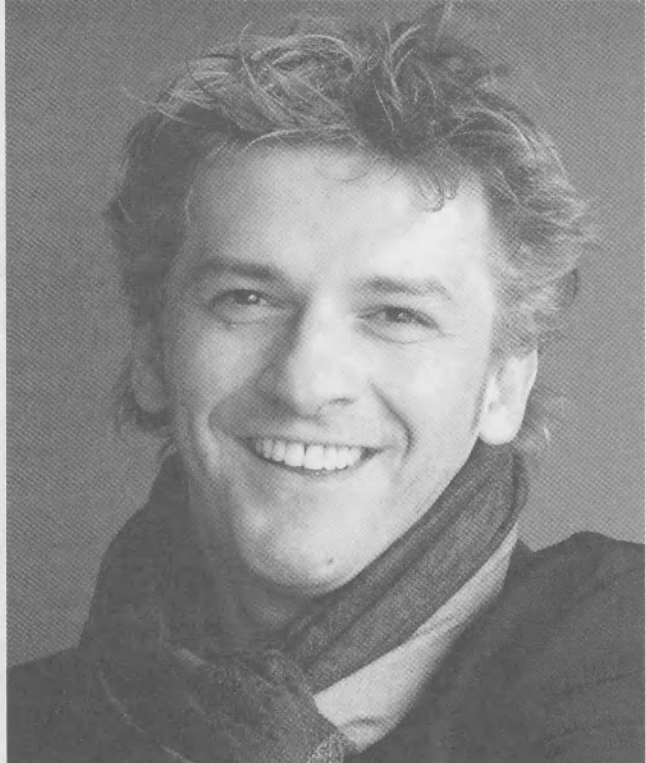
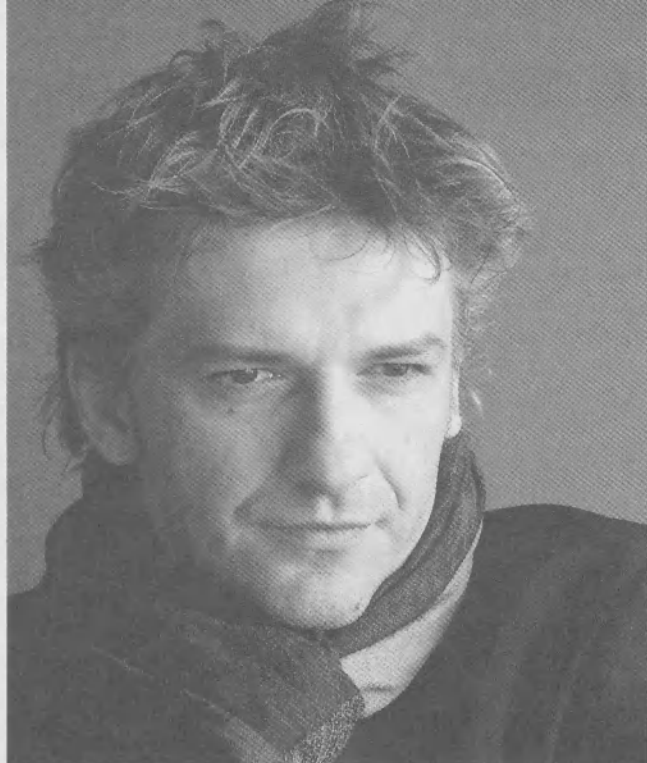
– *És a nem színészekhez? A Bárkán van jó néhány dramaturg...*

– A többi területen lesz változás, ha szükséges. A dramaturg szerintem optimális esetben nem a színház alkalmazottja, hanem az egyes produkciókhoz tartozó alkotótárs. Ha én vendégrendezőt hírok, ő nyilván hozza a saját dramaturgját – én is így szoktam. Ugyanez igaz a dizlet- és jelmeztervezőkre. A technikai, műszaki csapaton is van némi igazítanivaló.

– *A felsorolt darabokat mind vendégek rendezik?*

– Nem, én is fogok rendezni – például mindjárt az első premiért, a *Koldusoperát*. És nagyon szeretnék játszani is, ha valamelyik rendező szerepet oszt rám.

– *Kétségtelenül sokat segít a látogatottság növelésében, ha valamelyik előadásban főszerepet játszik... Százaz széria...*

A portrékat Koncz Zsuzsa készítette

– De nem ezért szeretnék, és nem is így van. Hiszen ha idehívlak nagyszerű színészeket, értük többen jönnek, mint értem. Ha rá tudom venni Töröcsiket és Garast, hogy az én *Koldusoperám* elején énekeljék el a *Cápa-dalt* – ami egyfajta reagálás is a Ljubimov-féle rendezésre, egy másik nemzedék egészen más *Koldusoperájára* –, abban is benne van a százas széria. És benne van a figyelem, meg hogy első bemutató, meg hogy én rendezem. Hozzátennék még valamit: ha az előadások jól sikerülnek, akkor mindegyikben lesz valami olyasmi, amitől benne lehet a százas széria. Ráadásul ez a kérdés csak az első két-három előadásnál merül föl, mert utána már van némi önmozgása is: nem a színháznak, hanem a közönség figyelmének. A százas széria persze nem szó szerint értendő, mert ha hatvan, akkor hatvan... Amiről most mi beszélünk, az nagyon messze van a művészszínházi credótól – mert mi most arról beszélünk, hogy minél sikeresebb előadásokat kell létrehoznunk. Mégis arról van szó, hogy nem kell más színházat csinálnom, mint amilyen eddig csináltam.

– De ehhez most segítségre lesz szüksége, hiszen nem előadásban, hanem színházban kell gondolkodnia. Ehhez olyan emberek kellene, akik épp erre a feladatra alkalmasak. Kik ők?

– Most, amikor beszélgetünk, csak a reményeimről és a szándékaimról tudok számot adni. A *Koldusopera* még ez a szezon, ezzel csak beköszönünk: itt vagyunk. Őszi első bemutatónk – ami az új szezont és korszakot is nyitja – a *Liliom* lesz; remélem, Széles László játssza majd a címszerepet. Utána – szeretném – rendez valamit Balázs Zoltán, még nem tudjuk pontosan, mit; ezután – szilveszter éjszakáján – jön a *Szentivánéji álom*, azt is én rendezem, és benne lesz – erősen remélem – a Besh-odroM. Ezt követően talán Hrabalt rendez a

stúdióban Mezei Kinga; utána jön a *Platonov* és a *Bereményi-darab*.

– *Kétségtelenül közönségcsalogató terv – ez most a legfontosabb feladat?*

– Szerintem mindig ez a legfontosabb feladat – csak persze nem bármi áron. Nekem a színházhoz – mármint a művészetéhez – hozzátartozik a közönség; nem érzek semmiféle szakadékot a művészszínház és a „közönségszínház” között. Egyébként nem hiszem, hogy most, az elején nagy problémánk lenne a közönséggel, illetve a hiányával...

– *A neve behozza?*

– Ezt most inkább nem akarom meghatalni; folytatom a mondatot: arra kell odafigyelni, hogy ne szúrjuk el. Amit egyébként közbekérdezett, az ellen sincs kifogásom – csak hogy az ilyesmi nem örök életű. A kezdeti kíváncsiság, drukkk vagy ellendruk egy évig elég arra, hogy közönséget hozzon, tovább nem. Úgy tekintem, hogy egy évünk van arra, hogy görcs és kapkodás nélkül megcsináljuk a mi színházunkat.

– *Ugyanilyen módon működik majd kezdetben a szponzorok megszerzése. Most könnyebb – aztán?*

– Ha ügyesek vagyunk, megmaradnak. Beszéljünk őszintén: abban, hogy a társulat engem kért fel igazgatónak, az is benne van, amiről most beszélünk. Hogy jönni fognak, hogy adni fognak, hogy figyelem irányul majd rájuk is.

– *Kettő plusz három évre nevezték ki. Ez nem öt?*

– De. Azért van így, hogy ha véletlenül mégsem sikerülne nekem ez az igazgatás – például elszállnék a pénzügyekkel –, akkor ne kelljen hatalmas végkielégítést fizetni két év után. Két követelmény van: az egyik a normális gazdálkodás, a másik a józsefvárosi jelleg erősítése.

– *Tessék?*

– Ezt nem kell durván érteni. Semmi erőszak nincs benne. Ha egy *Liliommal* vagy a *Bereményi-darab*bal sikerül: jó; másról nincs szó.

– *Mennyire van otthon a színházi gazdálkodásban?*

– Kompetensnek érzem magam benne. Azt nem állítanám, hogy értek hozzá... Bár amikor átnéztem a színház tavalyi költségvetését, azonnal kiszúrtam benne a problémás tételket – lett is tekintélyem a gazdasági vezető szemében. Nem az a dolog, hogy értsek hozzá, hanem hogy tudjak kérdezni attól, akinek ez a dolga.

– *Van saját gazdasági embere?*

– Nincs. Azzal dolgozom, aki most ott van.

– *Akinél rögtön kiszúrta a problémás tételket?*

– Álljon meg a menet! A gazdasági vezető az igazgató beosztottja: azt ír alá, amit az igazgató akar, akár egyetért vele, akár nem.

– *Azért tudnék mondani egy-két színházat, ahol ez nemigen fordulhat elő; és olyan gazdasági igazgatót is, akinél ez elég valószínűtlen.*

– Engem nagyon nem érdekel, hogy mi volt eddig. Amíg én jól dolgozom együtt azokkal, akik ott vannak, addig nem érdekel, mi történt korábban. Utána meg azért nem érdekel, mert akkor már más helyzet lesz.

– *Mennyi pénzből gazdálkodik most a színház?*

– Pontosan nem tudom, nagyjából háromszázmillióval. Azt már tudom, hogy melyik bemutatóra mennyi pénz jut. És annyiból ki is kell jönnie.

– *Van adóssága a színháznak?*

– Van még valamennyi a tíz évvel ezelőtti építkezésből. De mivel ez a szezon meg lehetően visszafogott lesz, szeptemberre ezt az adósságot kifizetjük. A kerületi önkormányzat pedig garanciát vállalt arra,

hogyan az évi hatvanmilliót – évenként kétmillióval növelve – megkapjuk tőlük.

– A háromszázmillióból mennyi jut produkciókra?

– Körülbelül tíz százalék. A többi fenntartás.

– Négy nagyszínházi és két stúdióbemutatóval számol. (Ez részben vicces, mert a két tér közt nincs akkora különbség.) A nagy tér a fontosabb? A jegybevétel?

– Eleinte feltétlenül. Aztán majd kiderül – a produkciók sikerétől függ, hogy hol hány előadást játszunk.

– Maga amúgy is általában a nagyobb teret kedveli; és az a bizonyos „népszínházi” koncepció is...

– Kivéve, mondjuk, a *Shopping and fu*cking-rendezésem, amit csak kis térben tudok elképzelni. Száz néző láthatja egyszerre – és kétszer ennyi előadást is lehetne tartani belőle, már negyedik éve... Én tudom, hogy a gazdasági mutatók és a gazdasági működés nagyon fontos. De mégis azt mondom, hogy fordítva kell csinálni: a színházat művésziileg kell előbb összerakni. És abból lehet következtetni, változtatni. Visszafelé én biztosan nem tudom.

– A színház gárdájával – most a színészeket leszámítva – elégedett?

– Itt van, illetve a kinevezésem után lesz némi dolgom. Belül is – és kívül is: most nyílik egy jegyirodánk a Ráday utcában, ettől sokat várok.

– Színigazgatóként más kapcsolatot kell tartania majd színigazgató kollégáival, mint vándormadár szabadúszó rendezőként. Mit gondol, hogy fog ez sikerülni?

– Nagyon helyes kapcsolatot fogok tartani velük.

– Hogy fogadták a kinevezése híreit?

– Néhányan fogadták. Mácsai küldött egy kedves, segítőkész sms-t. Marton fölhívott, Márta Pista fölhívott, Bodolay, Megyeri, Meczner is – mind nagyon jólesett.

– És a hivatallal egyebek is járnak: kapcsolattartás a minisztériummal, a fővárossal, különböző hivatalokkal...

– ...én mindenkivel tényleg finom, úri-füsi kapcsolatot fogok tartani, de sok időm nem lesz rá, ugyanis dolgoznom kell.

– *Jut eszembe: eddig is elég sűrű programja volt. Mi lesz most? Operarendezés, külföld, vidék, Heti Hetes, nyilvános szereplés...*

– Minden nyilvános szereplést ki fogok használni arra, hogy a Bárkát népszerűsítsem.

– A Heti Hetesben?

– Ott is akár.

– A Bárkában voltak egyéb tevékenységek is. Hajónapló?

– Marad, de megváltozik a formája – vastkosabb műsorfűzet lesz. Nem látom értelmét annak, hogy egy színház lapot adjon ki.

– Kritikusképzés?

– Nem tudok róla.

– Színészképzés?

– A saját csoportos szereplőinket szeretnénk képezni, igen.

– Stúdiószínházi fesztivál?

– Átmegy Egerbe, mert Kapusza Katalin átvitte oda – engem ez a kész helyzet fogadott. Mindazonáltal fogunk stúdiószínházi fesztivált szervezni. A COMET-et Csányi viszi magával – vigye.

– Úgy beszél a helyzetről és a terveiről, mintha hónapokig, esetleg évekig készült volna a feladatra. Semmi kétely, semmi bizonytalanság?

– Volt ilyesmi – és nyilván lesz is még. Most elsősorban a lendületet érzem – nemcsak magamban, másokban is.

AZ INTERJÚT KÉSZÍTETTE:
CSÁKI JUDIT

SZABÓ ISTVÁN

Ülünk ölnbe tett kézzel

■ VÁZLATOS VÍZIÓ A KÖZÉRDEKRŐL ■

Várunk. A fenyegető jövőt nem akarjuk észrevenni. A most kezdődött költségvetési évet is majd csak megússzuk valahogy.

Az elmúlt időszak több olyan történetet is produkált, amelynek hatását még nem mértük fel igazán. Ezek közül az egyik az áfatörvényhez kapcsolódik, a másik a színelv szerződések néven elhíresült foglalkoztatási/adózási problémához.

Kezdődött az áfaarányosítás bevezetésével (ami az addigi visszaigénylés döntő hányadának megszűnését jelentette), aztán jött az így keletkezett veszteség részleges – először eseti, majd a költségvetésbe épülő – kompenzációja, végül pedig 2006-ban az áfa-visszaigénylés lehetőségének visszaállítása, ami a költségvetési támogatás nominális csökkenésével járt együtt – ez röviden három év történése. A keletkező kaotikus helyzet melléktermékeként az eddigi

támogatási rendszer egyik legfontosabb eleme is felmorzsolódott, megszűnt a fenntartó önkormányzatok finanszírozási érdekeltsége, illetve az erre vonatkozó motiváció. Bár ennek következményeit teljes körűen még nem látjuk, annyi már tudható, hogy a Főváros „elesett”, hiszen itt már biztos, hogy az önkormányzati támogatás is csökkent.

A másik történet ennél egyszerűbb, de nem kevésbé beláthatatlan következményekkel fenyeget. A foglalkoztatást szabályozó új törvényeknek többek között a színházi gyakorlat sem felelt meg. 2006 júniusáig egy többször meghosszabbított moratórium tette lehetővé az ettől való eltérést. Most itt van végre a kivételtörvény, az EKHO. Hogy mit kell, lehet, szabad lépniük a színházaknak ebben a helyzetben, arról azonban nincs sem közös szakmai terv, sem a minisztériumtól megkért jogi

állásfoglalás, sem szakvélemény tudós jogászprofesszoroktól. Mintha mindenki arra „játszana”, hogy az első golyó nem őt találja el, az összes dominó eldőlését meg nyilván meggátolja majd az állam.

Mondhatnám, hogy így élünk, folyamatos múlt időben, tökéletesen áttekinthetetlen körülmények között. Nem csoda, ha egyetlen érvényes szabály van: boldoguljon mindenki úgy, ahogy tud.

Hogy a jelenbe érő múlt találkozása az elgondolható jövővel, vagyis a színházak finansziális helyzetét meghatározó költségvetési rendszer átalakulása milyen változásokat eredményez, milyen kényszereket hoz majd, azt csak találgatni lehet. Az előjelek nem biztatóak.

2006 szeptemberére el kell készülnie a Konvergencia Programnak. Mivel ennek egyik sarkalatos pontja a költségvetési deficit mértékének csökkentése, nehezen kép-